

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Vadima Hlavatého a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **KRONOSPAN OSB, spol. s r.o.**, IČO 26936364
se sídlem Na Hranici 2361/6, Jihlava
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Tomsovou, Ph.D.,
se sídlem Platněřská 2, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č.j. 2604/560/16, 77470/ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 29. 9. 2016, č.j. ČIŽP/46/000/SR01/1608329.004/16/HBZ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), a to za správní delikt podle ustanovení § 37 odst. 4 tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení „KRONOSPAN - výroby OSB desek“ v rozporu s platným integrovaným povolením (dále jen „IP“), konkrétně s podmínkami stanovenými v bodě II písm. a) Ovzduší - v části týkající se plnění podmínek uvedených v Provozním řádu ZZO 3, Kontinuální lis OSB - aktualizace ke dni 2.9.2015 (dále jen „PŘ“), kdy bezodkladně neodstranil poruchu definovanou v bodu 9 PŘ. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“).

2. Žalobce v žalobě předně konstatoval, že správní orgán I. stupně u něj dne 29. 6. 2016 provedl kontrolu plnění povinností při provozu lisu v objektu lisovny OSB (dále jen „lisovna“) daných zákonem o integrované prevenci a zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), dále prováděcími předpisy a IP vydaným pro lisovnu Krajským úřadem kraje Vysočina dne 23. 9. 2015, č.j. KUJI 63634/2015. O této kontrole byl sepsán kontrolní protokol datovaný dnem 8. 7. 2016, č.j. ČIŽP/46/OOO/1608329.002/16/HBZ (dále jen „protokol 1“), v němž je zachyceno kontrolní zjištění, že žalobce bezodkladně neodstranil poruchu definovanou v bodě 9 PŘ spočívající v provozování lisu za situace, kdy poškozenými polykarbonátovými výplněmi střešních světlíků docházelo k podstatnému úniku fugitivních emisí z lisovny, a to v době minimálně od podání podnětu na obtěžování zápachem a kouřem. Žalobce proti kontrolnímu protokolu 1 podal námitky, v nichž uvedl důvod a původ vzdušiny ze dne 20.5.2016, která do ovzduší unikla v důsledku poruchy lisu a následného automatického vypnutí odsávání vzdušiny do mokré pračky a otevření světlíků, což není porušením IP. Kontrolní protokol 1 přitom neobsahoval datum úniku významného množství fugitivních emisí, které nebylo doplněno ani k námitkám. Nadto při běžném provozu lisovny nemůže dojít k podstatným fugitivním emisím, neboť vzdušina je odváděna do mokré pračky plynů. Námitkám žalobce nebylo vyhověno a byly vypořádány až v rámci oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19.8.2016. V něm bylo žalobci sděleno, že podnětem ke kontrole byla stížnost na neidentifikovatelný dým doprovázený silným až štiplavým zápachem s fotografiemi dýmu pořízenými ve dnech 9. a 10. 6. 2016. Žalobce k tomu uvedl, že v noci ze dne 9. 6. na 10. 6. 2016 došlo k zahoření filtru DTD F1 provozovatele KRONOSPAN CR, spol. s r.o., který tuto mimořádnou událost (poruchu) žalovanému v souladu s vlastním IP bezodkladně oznámil.
3. Dne 3. 8. 2016 provedl správní orgán I. stupně další kontrolu se stejným předmětem kontroly a současně kontrolu nápravy stavu, o které byl sepsán protokol datovaný dnem 3. 8. 2016 č.j. ČIŽP/46/OOO/1610347.002/16/HBZ (dále jen „protokol 2“). Žalobce proti kontrolnímu protokolu 2 podal námitky, přičemž uvedl, že stále neví, kdy mělo dojít k porušení zákona o ovzduší významnými fugitivními emisemi. Dodal, že oznámení o zahájení správního řízení s datem 19. 8. 2016 obsahovalo rovněž skutečnosti a argumentaci vztahující se ke kontrole ze dne 3. 8. 2016, byť o námitkách k protokolu 2 ještě nebylo rozhodnuto. Dle kontrolních zjištění se náprava neuskutečnila, aniž by však byly zohledněny námitky žalobce k protokolu 1 včetně té části, kde žalobce zmiňuje investiční plán na změnu střešní konstrukce. V návaznosti na to bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikt spočívající v provozování lisovny v rozporu s IP spočívajícím v provozování lisu za situace, kdy

poškozenými polykarbonátovými výplněmi střešních světlíků docházelo k podstatnému úniku fugitivních emisí z lisovny, a to nejméně od 29. 6. 2016 do 3. 8. 2016. Dle žalobce ovšem k podstatnému úniku fugitivních emisí nedocházelo a za správní delikt byl prohlášen běžný provoz lisovny se zanedbatelným vznikem fugitivních emisí, k čemuž poukázal na rozptylovou studii. Žalobce proto podal odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, aniž by se zabýval námitkami žalobce. Nadto změnil skutkové závěry správního orgánu I. stupně, když uvedl, že žalobce připustil pochybení v období 9. - 10. 6. 2016, a to zahořením filtru F1 na lince DTD, provázené dýmem a zápachem vycházejícím ze světlíků, nicméně se snaží zahájené řízení znevěrohodnit poukazováním na jinou stížnost z roku 2015 (*pozn. soudu: zjevně je myšlen rok 2016*), která byla v rámci kontroly diskutována. Žalovaný tedy dle názoru žalobce zmiňoval zcela jinou událost (jiného subjektu v jiném časovém období) než tu, která byla impulsem pro uložení pokuty.

4. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán I. stupně uplatnil svoji pravomoc v jiném rozsahu a k jinému účelu, než mu byla zákonem svěřena. Zákon o ovzduší vymezuje správnímu orgánu I. stupně oprávnění k ověřování plnění emisních limitů a zjišťování úrovně znečišťování, k dohledu nad dodržováním emisních limitů, emisních stropů, technických podmínek provozu a přípustností tmavostí kouře. Dne 29. 6. 2016 a 3. 8. 2016 však žádné měření provedeno nebylo, z čehož žalobce dovozuje, že správní orgán I. stupně byl oprávněn kontrolovat výhradně plnění technických podmínek provozu lisovny. Výplň stavebních (střešních) otvorů - světlíků ovšem nepatří k technickým podmínkám provozu lisovny. S poškozenou výplní světlíku PŘ nespojuje povinnost zastavení nebo omezení provozu lisovny. Světlíky kromě zajištění denního světla v objektu plní dle BOZP a PO v případě poruchy a havárie funkci okamžitého odvětrání lisovny. Tato funkce je automatická, nastává po detekci dýmu vycházejícího z oblasti lisu a nejedná se o porušení IP.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že nebyl zjištěn stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a kontrolní zjištění nebyla doložena potřebnými důkazy. Má za to, že správní orgán I. stupně nerozlišuje mezi provozem lisovny za běžných podmínek a při havárii. Odkázal přitom na bod 6.3 PŘ, který v úplnosti zní: *„Při běžném provozu jsou emise odváděny definovaným způsobem přes odlučovače a komíny, fugitivní emise jsou zanedbatelné. Provozovatel je povinen zajistit, aby světlíky a vrata nezůstávaly bezdůvodně otevřené. V případě poruchy ventilátorů, rozbitých oken, světlíků nebo vrat může docházet k významnějším fugitivním emisím znečišťujících látek do vnějšího ovzduší, jedná se o poruchu ve smyslu bodu 9 tohoto provozního řádu“*, přičemž správní orgán I. stupně měl v protokolu 1 účelově vynechat první větu. Nato bez jakékoli kontroly kategoricky uvedl, že k fugitivním emisím docházelo. Žalobce se naproti tomu domnívá, že významný únik fugitivních emisí je možný jen při významném úniku vzdušiny z lisovny, který je možný jen v případě poruchy nebo havárie lisu. Kontrolní zjištění *„[s]větlíky na střeše byly lisu OSB desek jsou poškozené, netěsnostmi uniká znečištěná vzdušina, která by jinak měla být odsávána přes vodní pračku (foto č. 1, 2).“*, není ničím podložené, neboť z fotek není patrné a neproběhla kontrola plnění technických podmínek provozu lisovny (nefunkčnost vodní pračky plynů a odsávání). Správní orgán I. stupně neprovedl ani kontrolu úniku emisí a spokojil se s tvrzením, že fugitivní emise vznikají vždy, bez ohledu na stav lisovny. Žalobce též zmínil, že v protokolu o kontrole ve dnech 6.12., 8.12. a 09.12.2016, č.j. ČIŽP/46/IPP/1615658.002/16/HKV ze dne 3.1.2017 správní orgán I. stupně uvedl, že za kontrolované období (od roku 2014 do data kontroly) nebylo zaznamenáno zvýšené

množství podnětů na obtěžování zápachem a nebyly zaznamenány žádné zásadní mimořádné provozní stavy, které by mohly být příčinou zvýšené pachové zátěže. Zjištění uvedená v dotčeném protokolu jsou proto v rozporu s protokoly 1 a 2. K samotnému průběhu kontroly poznamenal, že pracovníci správního orgánu I. stupně detekovali fugitivní emise čichem, a to pouze v bezprostřední blízkosti světlíků lisovny, nadto jen v zanedbatelné intenzitě. Emise tak nemohly obtěžovat vně areálu žalobce. Předchozí podnět na obtěžování zápachem, který inicioval kontrolu, byl datován na 9. – 10. 6. 2016, tj. mimo vymezený úsek správního deliktu 29.6.-3.8.2016. Kontrola dne 3. 8. 2016 měla proběhnout na základě stížnosti doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 7. 2016, což ovšem žalobce považuje za neurčitou dataci, neboť absentuje konkrétní datum obtěžování zápachem.

6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že mu bylo znemožněno uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy a účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly. Protokol 1 i 2 neuvádí datum obtěžování dýmem a zápachem, žalobce se o něm dozvěděl až z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 8. 2019. To obsahovalo rovněž skutečnosti vztahující se ke kontrole ze dne 3. 8. 2016 zachycené v protokolu 2, námitky proti němu však byly vyřízeny až dne 15.9.2016. Žalobce proto v období od 11. 7. do 19. 8. 2016 nevěděl přesně, která jeho povinnost byla kontrolována, což se projevilo na koncepci jeho námitek proti oběma protokolům. Druhou kontrolu dne 3. 8. 2016 pak žalobce označil za účelovou, když jejím jediným smyslem mělo být odstranění neurčitosti kontrolních zjištění protokolu 1 a nové vymezení intervalu správního deliktu. Skutečnosti, které vedly k zahájení správního řízení, však tomuto nově vymezenému období předcházely, čímž bylo omezeno právo žalobce na podání námitek. Řešení námitek až v rámci správního řízení je sice přípustné, avšak v daném případě byl postup správního orgánu I. stupně nezákonný. Žalobce dodal, že vyřízení námitek k protokolu 1 trpí též formální vadou, neboť oznámení o zahájení správního řízení neobsahovalo souhlas nadřízeného s tímto postupem. Z výše uvedeného tedy žalobce dovozuje, že nebyl vyhotoven řádný protokol o kontrole.
7. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nerespektoval zákonné povinnosti, které souvisejí s opatřením podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu ovzduší (pro ochranu veřejného zájmu) a řádně neprováděl a nehodnotil důkazy předložené žalobcem, některé důkazy dokonce účelově zatajil. K tomuto bodu ovšem žalobce jen zhuštěně zopakoval svá dřívější tvrzení.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že správní orgán I. stupně dle § 27 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší dozírá na dodržování tohoto zákona. Podle § 17 odst. 3 písm. e) předmětného zákona mezi hlavní povinnosti provozovatele stacionárního zdroje patří povinnost bezodkladně odstraňovat v provozu stacionárního zdroje nebezpečné stavy ohrožující kvalitu ovzduší. Stav světlíků, kdy značně poškozenými výplněmi unikala vzdušina od lisu, tak souvisel s povinnostmi žalobce, které je dle zákona o ochraně ovzduší povinen plnit. Bod 6.3 PŘ jasně stanoví, že v případě rozbitých oken a světlíků může docházet k významnějším fugitivním emisím znečišťujících látek do vnějšího ovzduší a jedná se o poruchu ve smyslu 9 PŘ. Žalobce byl proto povinen v souladu s § 17 odst. 3 písm. g) zákona o ochraně ovzduší bezodkladně omezit provoz nebo odstavit stacionární zdroj (lis). O špatném stavu světlíků musel mít žalobce povědomí, namísto opravy je však jen velmi provizorně zakryl. Ke kontrole dne 3.8.2016

žalovaný poznamenal, že primárně nebyla prováděna kontrola opatření uložených k nápravě zjištěných při kontrole dne 29. 6. 2016, neboť ty ani uloženy nebyly, došlo toliko ke konstatování přetrvávajícího závadného stavu.

9. Ohledně druhého žalobního bodu žalovaný ve vyjádření odkázal na povinnost žalobce zajistit, aby světlíky nezůstávaly bezdůvodně otevřené. Kontrolou ze dne 26. 6. a 3. 8. 2016 bylo zjištěno porušení této povinnosti, což je doloženo fotografiemi. Nejednalo se o žalobcem sugerované automatické odvětrávání při detekci dýmu v oblasti lisu, které by odpovídalo BOZP a PO, nýbrž o poškození, o němž žalobce věděl. S ohledem na značné poškození světlíků tedy fugitivní emise unikaly i při běžném provozu lisovny. IP sice v případě havárie či poruchy, která je krátkodobou záležitostí, připouští únik vzdušiny, ovšem tento stav musí být odstraněn do 24 hodin. Zjištěná porucha trvala více než měsíc, při druhé kontrole byl stav světlíků dokonce horší než při první, neboť nebylo zajištěno ani provizorní zaplachtování a světlíky byly zcela bez dozoru.
10. Stran třetího žalobního bodu žalovaný uvedl, že kontrolní protokol 1 jasně vymezuje porušení povinnosti žalobce spočívající v provozování lisu za podmínek, kdy poškozenými polykarbonátovými výplněmi střešních světlíků docházelo k podstatnému úniku fugitivních emisí z prostoru lisovny. Obtěžování dýmem a zápachem bylo bráno pouze jako přítěžující okolnost, nikoliv jako důvod k zahájení správního řízení. Žalobce proto nebyl zkrácen na svém právu uplatňovat námitky. Žalovaný dodal, že souhlas nadřízené osoby k vyřízení námitek proti protokolu 1 v rámci zahájeného správního spisu je součástí spisu.
11. V rámci vyjádření ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na předešlý text a uvedl okolnosti, které vedly ke stanovení výše pokuty.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 27 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší inspekce [Česká inspekce životního prostředí], Česká obchodní inspekce, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a celní úřad v rozsahu své působnosti dozírají na dodržování ustanovení tohoto zákona a předpisů podle něj vydaných.
14. Podle § 17 odst. 3 písm. e) a g) zákona o ochraně ovzduší, ve znění do 31. 12. 2016, provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen bezodkladně odstraňovat v provozu stacionárního zdroje nebezpečné stavy ohrožující kvalitu ovzduší, a v souladu s provozním řádem bezodkladně omezit provoz nebo odstavit stacionární zdroj v případě jeho odchylky od normálního provozu v důsledku technické závady, při které nemohou být dodrženy podmínky provozu a kterou není možno odstranit do 24 hodin od jejího vzniku.
15. Podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, ve znění do 30. 6. 2017, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
16. Podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci, ve znění do 30. 6. 2017, za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.

17. Soud nemůže přisvědčit názoru žalobce, že správní orgán I. stupně neměl pravomoc ke kontrole lisovny a lisu. Z výše citovaných ustanovení § 27 odst. 5 a § 17 odst. 3 písm. e) a g) zákona o ochraně ovzduší jednoznačně plyne, že správní orgán I. stupně byl oprávněn a povinen kontrolovat, zda byl omezen provoz nebo odstaven stacionární zdroj (zde lis či lisovna žalobce), jestliže v důsledku technické závady nemohly být dodrženy podmínky provozu. Ty jsou stanoveny v PŘ a IP. Žalobce se mýlí, pokud nepovažuje světlík, resp. jeho neporušenost a těsnost výplní, za součást technických podmínek provozu lisovny ve vztahu k ochraně ovzduší. Světlíky jsou výslovně zmíněny v bodě 6.3 PŘ (s nadpisem „*Místa výstupu znečišťujících látek do ovzduší*“), jenž v části „*Fugitivní emise*“ stanoví podmínky jejich provozu tak, že nesmí být bezdůvodně otevřené anebo rozbité. Není tedy pravdou, že by světlíky sloužily toliko k přivádění světla, popř. k řešení havarijního stavu. Naopak jsou integrální součástí běžného provozu lisovny a jejich funkčnost je spojena s problematikou emisí.
18. Co se týče druhého žalobního bodu, žalobce argumentuje tím, že stav světlíků za běžného provozu lisovny nemohl mít žádnou vazbu na fugitivní emise, protože ty byly odváděny přes komíny a odlučovače. Tomuto však neodpovídá textace bodu 6.3 PŘ. Z formulace „*[p]rovozovatel je povinen zajistit, aby světlíky a vrata nezůstávaly bezdůvodně otevřené*“, jakož i z kontextu celého bodu je nutno dovodit, že světlíky mohou zůstat otevřené jen v určitých případech, např. při havárii. Nutno tedy vykládat toto ustanovení jako povinnost vztahující se k běžnému provozu lisovny. Ostatně sám žalobce zdůraznil, že v případě havárie bude světlíků použito k nouzovému odvětrávání (kdy ochrana zdraví zaměstnanců převáží nad krátkodobým zvýšením škodlivých emisí). Z toho *a contrario* vyplývá, že při běžném provozu lisovny mají světlíky těsnit. Mimoto z celkové koncepce oddílu Fugitivní emise bodu 6.3 PŘ plyne, že lisovna má být za normálních okolností „*utěsněna*“ (kromě světlíků jsou zmiňována vrata a okna) a k výstupu emisí mají sloužit výlučně určená zařízení. Dotčený bod PŘ dále označuje rozbité světlíky za *poruchu* ve smyslu bodu 9 PŘ. Opět nelze z textu tohoto ustanovení dovodit, že by rozbité světlíky představovaly poruchu jen v situaci, kdy došlo ještě k jiné havárii či poruše. Rozbité světlíky je proto nutné považovat za poruchu i při jinak běžném provozu lisovny. Soud je přesvědčen, že by tomu tak bylo dokonce i v případě, kdy by z rozbitých světlíků reálně žádné fugitivní emise neunikaly. Formulace „*[v] případě poruchy ventilátorů, rozbitých oken, světlíků nebo vrat může docházet k významnějším fugitivním emisím znečišťujících látek do vnějšího ovzduší, jedná se o poruchu ve smyslu bodu 9 tohoto provozního řádu*“ totiž neobsahuje dvojí podmínku poruchy, tj. že 1. musí být rozbitý světlík a 2. musí skutečně docházet k významnějším fugitivním emisím. V praxi by to znamenalo, že by žalobce musel u rozbitých světlíků nepřetržitě provádět kontrolu na fugitivní emise. Dotčené ustanovení má preventivní charakter, když pouhá možnost vzniku fugitivních emisí vede bez dalšího k závěru o poruše. S ohledem na očividné porušení PŘ zaznamenané na fotografiích pořízených správním orgánem I. stupně soud nepovažuje za pochybení, pokud došlo k ověření úniku fugitivních emisí pouhým čichem v bezprostřední blízkosti světlíků. To, že podnět k první kontrole předchází vymezenému úseku, kdy došlo ke spáchání správního deliktu, je odůvodněno faktem, že správní orgán I. stupně zjistil porušení zákona (rozbité světlíky) s dostatečnou určitostí až ke dni první kontroly. U druhé kontroly sice není přesně označeno, ke kterému dni směřovala další stížnost (v oznámení o zahájení správního řízení je pouze datum jejího doručení), což však nic nemění na tom, že žalobce neodstranil závadu v podobě rozbitých světlíků vytčenou mu při první kontrole. Obtěžování dýmem a zápachem nebylo znakem skutkové podstaty správního deliktu ani

důvodem pro udělení pokuty, tím byly rozbité světlíky. Vzhledem k tomu, že se žalobce nedomáhal upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených podle § 65 odst. 3 s.ř.s., soud nepřezkoumával, zda tyto okolnosti, které správní orgán vyhodnotil jako přítěžující, byly skutečně dány. K protokolu o kontrole ze dne 9. 12. 2016, který nebyl podkladem předmětného správního řízení, pak soud poznamenává, že tento není pro řízení relevantní, i kdyby snad obsahoval rozpory (negaci zvýšené pachové zátěže). Totéž platí pro rozptylovou studii, která je datována k 21. 11. 2016, tedy k datu po rozhodném období. Nadto ani v případě existence rozptylové studie (zde studie zaměřená výhradně na pachové látky), z níž by vyplývalo, že při běžném provozu fugitivní emise nevznikají, nelze mít za to, že se tím bez dalšího suspendují dotčená ustanovení provozního řádu, a že světlíky (potažmo též okna a vrata) mohou být otevřené, poškozené a netěsné.

19. Důvodné nejsou ani námitky žalobce směřující proti obsahu obou protokolů. Z protokolů je totiž seznatelné, v čem správní orgán I. stupně spatřoval porušení povinností žalobce, tj. únik fugitivních emisí poškozenými polykarbonátovými výplněmi střešních světlíků. Žalobci nebylo znemožněno vyjádřit se k oběma kontrolním protokolům a nebylo před ním nic podstatného skrýváno, jelikož stěžejním kontrolním zjištěním jsou rozbité světlíky. Změnu časového vymezení správního deliktu obsaženou v protokolu 2 je nutno vnímat jako žádoucí zpřesnění, neboť předchozí vymezení by neobstálo ve světle dalších zjištění. Při první kontrole správní orgán I. stupně zjistil nevyhovující stav světlíků a určil jeho trvání minimálně od podání podnětu na obtěžování kouřem a zápachem ze dne 9. - 10. 6. 2016. Toho dne však došlo k zahoření filtru DTD F1 jiného provozovatele, souvislost mezi rozbitými světlíky a obtěžováním kouřem a zápachem proto nemusela být dána. Správní orgán I. stupně proto při druhé kontrole vymezil interval porušení povinností žalobce oběma kontrolami, tj. od 29. 6. 2016 do 3. 8. 2016, neboť v tomto období bylo porušení povinností zjištěno bez důvodných pochybností. Kontrolní zjištění mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jsou jedním z důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015 – 32), z čehož zároveň vyplývá, že je správní orgán hodnotí v kontextu všech ostatních důkazů. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 8. 2019 je patrné, že správní orgán I. stupně vyhodnotil jako správné údaje uvedené v protokolu 2, jelikož správní delikt ohraničil daty 29. 6. 2016 a 3. 8. 2016. K dataci předmětných stížností, které byly popudem ke kontrolám, se soud vyjádřil v předchozím odstavci.
20. Žalovanému je nutno přisvědčit v tom, že souhlas nadřízené osoby k vyřízení námitek proti protokolu 1 v rámci zahájeného správního spisu je součástí správního spisu, takže tomuto postupu nelze nic vytknout.
21. Ke čtvrtému žalobnímu bodu lze uvést pouze to, že se obsahově překrývá s druhým žalobním bodem, k němuž se již soud vyjádřil. Lze jen dodat, že správní orgán I. stupně a potažmo i žalovaný si v projednávané věci opatřili dostatek podkladů potřebných pro rozhodnutí a tyto podklady (důkazy) také řádně posoudili. K uložení sankce žalobci tedy došlo v souladu s § 3 správního řádu na základě náležitě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Závěr

22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani

žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

23. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu